Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 146 414 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE MAN, en van attaché S. DUPONT die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***
U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine.
Op 4 september 2010 vertrok u uit Armenie. Op 14 september 2010 kwamen jullie aan in Belgie.
Op 14 september 2010 vroegen u en uw moeder een eerste maal asiel. Op 24 februari 2014 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing 24 quater (Dublinprocedure met overname Italie). U gaf echter geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten.
Op 25 augustus 2011 vroegen u en uw moeder een tweede maal asiel.
In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat u en uw moeder werden vervolgd door de Armeense autoriteiten omdat u in het bezit zou zijn gekomen van het dagboek van V.G., één van de daders van de aanslag op het Armeense parlement in 1999. U zou dit dagboek via uw broer E., die samen met G. in de cel had gezeten, hebben verkregen. In 2009 en 2010 zouden u, uw moeder en uw

broer verschillende keren zijn opgepakt en mishandeld door de politie en door criminelen. Daarop besliste u om samen met uw moeder naar Europa te vluchten. Uw broer E. vertrok naar Rusland.
Op 25 juni 2012 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van u en uw moeder omdat jullie asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden. Op 18 oktober 2012 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 89951).
Op 27 november 2012 vroeg u een derde maal asiel. Uw moeder diende geen nieuwe asielaanvraag in.
Op 16 januari 2013 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing 13quater.
Op 3 oktober 2013 vroeg u een vierde maal asiel.
In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat u België niet hebt verlaten. U bleef bij de verklaringen uit uw voorgaande asielaanvragen.
U verklaarde dat u telefonisch werd bedreigd door een Armeense politieman. De Armeense autoriteiten zouden weten dat u in België bent omdat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende uw tweede asielaanvraag via het internet raadpleegbaar is.
Verder zou uw broer E. in Moskou zijn aangevallen en verwond door vertegenwoordigers van de Armeense veiligheidsdienst.
Daarenboven zou u ook nieuwe problemen hebben. Uw vader zou te weten zijn gekomen dat u een onecht kind bent. Uw vader zou u telefonisch hebben laten weten dat hij u wil laten vermoorden.
Uw vader zou u ook willen doden omdat u zich in België zou hebben bekeerd tot de islam.
U vertelde dat u ook psychologische problemen hebt. Op 20 september 2013 besliste het Vredegerecht van het kanton Leuven dat u voor enkele weken diende te worden gecolloceerd in een psychiatrische instelling.
B. Motivering
Er dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag op 25 juni 2012 werd afgesloten door het Commissariaat-generaal met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd.
Deze beoordeling werd op 18 oktober 2012 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 89951).
U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.
Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.
Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.
Tijdens de gehoren in het kader van uw vierde en huidige asielaanvraag bleef u bij uw eerdere verklaringen.
In België zou u telefonisch bedreigingen hebben ontvangen van een Armeense politieagent.
Uw broer zou in Rusland zijn aangevallen door vertegenwoordigers van de Armeense veiligheidsdienst.
Daarenboven zou uw vader u nu willen vermoorden omdat hij zou hebben vernomen dat u een onecht kind bent en omdat u zich in België zou hebben bekeerd tot de islam.
Het Commissariaat-generaal meent na een bijkomend onderzoek van de door u aangebrachte nieuwe elementen dat zowel uw oude asielmotieven (vervolging door de Armeense autoriteiten) als uw nieuwe asielmotieven (vervolging door familieleden) manifest ongeloofwaardig zijn.
Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verhaal over de vervolging van u en uw familieleden door de Armeense autoriteiten eerder compleet ongeloofwaardig werd bevonden.
U legde immers onaannemelijke verklaringen af over het verkrijgen van het dagboek van V.G. en de inhoud van dit document, dat aan de basis zou hebben gelegen van al uw problemen.
Verder konden er tegenstrijdigheden worden opgemerkt tussen de verklaringen van u en uw moeder over dit dagboek en over jullie beweerde problemen.
De geloofwaardigheid van uw asielrelaas werd nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u en uw moeder zich herhaaldelijk tot de Armeense autoriteiten hadden gewend, terwijl jullie net beweerden vervolgd te worden door diezelfde autoriteiten (cf. beslissing CGVS 25/06/2012; arrest RVV 18/10/2012).
Wat betreft uw beweerde problemen met de Armeense autoriteiten legt u in het kader van uw huidige asielaanvraag louter bijkomende verklaringen af, zonder enige objectieve bewijzen voor te leggen om deze verklaringen te staven.
U beweerde dat uw broer E. in Moskou problemen kreeg met leden van de Armeense veiligheidsdienst. Hij zou met een mes zijn aangevallen, waarna hij voor enige tijd in het ziekenhuis zou zijn opgenomen (CGVS 13/02/2014, p. 5; CGVS 07/04/2014, p. 12-13).

Het Commissariaat-generaal moet vaststellen dat u geen bewijzen van deze beweerde feiten hebt voorgelegd, terwijl u nochtans beweerde dat uw broer in het ziekenhuis werd opgenomen en dat de politie in Moskou ook in deze zaak zou zijn tussengekomen.
Gezien uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u nog contact hebt met uw broer, kan er dus redelijkerwijze van u worden verwacht dat u (een kopie van) een medisch attest en een proces-verbaal van de politie of andere gerechtelijke stukken zou kunnen voorleggen om uw verklaringen te staven.
De vaststelling dat u dit niet hebt gedaan, vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen terzake.
Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan het volledig nieuwe asielmotief dat u inroept, als zou u een onecht kind zijn en als zouden uw vader en andere familieleden u om deze reden zouden willen vermoorden.
In dit verband konden immers enkele flagrante tegenstrijdigheden worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen voor de verschillende Belgische asielinstanties.
Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u immers dat u, sinds uw vader in december 2013 te weten zou zijn gekomen dat u een onecht kind bent, wekelijks contact zou hebben gehad met uw vader. Tijdens deze telefonische contacten zou uw vader u hebben bedreigd (DVZ verklaring meervoudige asielaanvraag, nr. 15).
Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een volledig ander verhaal.
U beweerde toen dat dat u slechts één keer zou hebben gesproken met uw vader sinds hij te weten zou zijn gekomen dat u zijn zoon niet bent.
U beweerde daarenboven dat uw vader u tijdens dit ene telefonische gesprek niet zou hebben bedreigd. Hij zou toen enkel hebben gezegd dat hij meer hield van zijn twee andere zonen. De bedreigingen zouden daarentegen zijn geuit door uw oom (CGVS 07/04/2014, p. 6-7).
Deze twee versies zijn natuurlijk onverenigbaar.
Toen u met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, gaf u een verwarrende uitleg die de vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins kan verschonen (CGVS 07/04/2014, p. 12).
Ten derde kan er evenmin geloof worden gehecht aan het andere volledig nieuwe asielmotief dat u inroept, als zou u zich in België hebben bekeerd tot de islam en als zouden uw vader en familieleden u ook om deze reden willen vermoorden.
Zoals hierboven reeds werd aangestipt, legde u manifest tegenstrijdige verklaringen af over de bedreigingen die door uw vader of uw familieleden zouden zijn geuit.
Daarenboven moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw motieven om zich tot de islam te bekeren totaal onoprecht lijken.
Hoewel u herhaaldelijk werd gevraagd om toe te lichten waarom u de ingrijpende stap zou hebben gezet om zich te bekeren, geraakte u niet verder dan het poneren van enkele algemeenheden (bv. 'omdat ik gelovig ben', omdat 'de vrouw moet bedekt zijn', omdat 'je vier vrouwen mag hebben', omwille 'van de gewoontes en tradities' [CGVS 07/04/2014, p. 8-10]), wat onverenigbaar lijkt met een oprechte en gemotiveerde beslissing om zich te bekeren.
Tijdens de gehoren bij het Commissariaat-generaal verwees u voortdurend naar het feit dat u psychologische problemen zou hebben, waardoor u ook ernstige geheugenproblemen zou kennen, als verschoning voor de verschillende tekortkomingen in uw asielrelaas.
In dit verband legde u ook enkele documenten voor.
Zo legde u een vonnis van het Vredegerecht van het kanton Leuven (dd. 20/09/2013) voor in verband met een gedwongen opname in een psychiatrische instelling omwille van een suicidale problematiek. Verder legde u een rapport voor van een psychiater (dd. 25/09/2013) waaruit blijkt dat u suicidale neigingen hebt, dat u licht paranoide neigingen vertoont en dat er sprake zou zijn van aanpassingsproblemen in België maar dat er geen aanwijzingen zijn van een psychose of van een ernstige depressie.
U legde ook een attest voor van het Psychiatrisch Ziekenhuis Stuyvenberg (dd. 05/04/2014) waaruit blijkt dat u toen een tijdelijk verlof kreeg om te vertrekken uit de afdeling psychiatrie.
Ten slotte legde u een ongedateerd attest voor waaruit blijkt dat u Temesta (een geneesmiddel ter behandeling van o.a. angstgevoelens en gespannenheid, paniekstoornissen, slapeloosheid en epilepsie) werd voorgeschreven.
Er moet worden vastgesteld dat uit de door u voorgelegde stukken met betrekking tot uw medische toestand en de behandeling die u hiervoor krijgt niet blijkt dat u ernstige geheugenproblemen zou kennen of dat u niet in staat zou zijn om uw asielrelaas op een zelfstandige en correcte manier naar voor te brengen.
U legt dus geen passend medisch attest voor waaruit zou blijken dat u niet in de mogelijkheid zou verkeren om een coherent asielrelaas te brengen.

Bijgevolg kunt u niet aantonen dat uw medische toestand u ervan zou hebben weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen, waardoor de vastgestelde tekortkomingen in uw asielrelaas onverkort blijven behouden.
Wat betreft het medisch attest (dd. 28/02/2014) in verband met een oogheelkundig medisch consult, moet worden gesteld dat dit document niet relevant is voor de beoordeling van uw asielrelaas.
Wat betreft het uittreksel uit uw vorige asielbeslissing, die u voorlegt om uw kritiek te ondersteunen dat de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen online gepubliceerd worden, wat u in gevaar zou kunnen brengen bij terugkeer naar Armenië, moet worden opgemerkt dat u hiermee louter uw kritiek herhaalt die u tijdens uw tweede asielaanvraag ook al hebt aangehaald en die toen door het Commissariaat-generaal werd besproken.
Ten slotte moet worden opgemerkt dat de medische problemen die u kent op zich geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.
Voor de beoordeling van medische elementen wordt verwezen naar een andere procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.
Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 oktober 2014 (zie p. 6) de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij gaat in op de materiële motiveringsplicht en besluit dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat ze, mede omwille van een gebrek aan behoorlijke feitengaring en aan een zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Waar de commissaris-generaal van oordeel is dat de door verzoeker in de loop van de asielprocedure afgelegde verklaringen tegenstrijdigheden en inconsistenties vertonen, waardoor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas wordt ondermijnd, stelt verzoeker dat deze motivering niet afdoende is voor een weigering van de status van vluchteling of van subsidiaire bescherming, en dat daarenboven zijn relaas wél als geloofwaardig en oprecht worden beschouwd.

Waar de commissaris-generaal stelt dat de bijkomende verklaringen inzake de bedreiging door de Armeense autoriteiten, met name de aanval op zijn broer door de Armeense veiligheidsdienst, door verzoeker niet bewezen zijn, terwijl men redelijkerwijze van verzoeker kan verwachten dat hij stukken zou voorleggen aangezien hij nog contact heeft met zijn broer, is verzoeker van oordeel dat deze redenering manifest tekortschiet. Hij legt uit dat hij enkel "via skype" contact had met zijn broer, maar dat deze communicatiewijze niet toelaat om stukken over te maken zodat het bijgevolg onredelijk is om te verwachten dat hij stukken zou voorleggen, in de veronderstelling dat zijn broer al in bezit zou zijn van stukken.

Tegen de vaststelling in de beslissing dat zijn asielrelaas tegenstrijdigheden vertoont, aangezien zijn verklaringen niet volledig overeenstemden met de verklaringen van zijn moeder, voert verzoeker aan dat het buiten kijf staat dat iedere asielzoeker in België recht heeft op een onafhankelijke beoordeling van zijn of haar aanvraag in het licht van de individuele omstandigheden van zijn of haar zaak. Hij besluit dat deze tegenstrijdigheden dan ook geenszins betekenen dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. De vaststelling in de beslissing dat hij ook beroep deed op bepaalde Armeense autoriteiten,

betekent volgens verzoeker ook geenszins dat hij niet door andere Armeense autoriteiten zou bedreigd kunnen zijn.

Verzoeker laat ook nog gelden dat de commissaris-generaal niet aan behoorlijke “feitengaring” en aan een zorgvuldige afweging van zijn belangen heeft gedaan. Meer bepaald gaat het daarbij om de vaststelling dat zijn feitenrelaas, daarin inbegrepen een uitgebreid verslag over het dagboek waarvan hoger sprake, volledig beschikbaar is op het internet omdat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het feitenrelaas van verzoeker haarfijn wordt weergegeven, beschikbaar is op het internet. Hij stelt dat hij daarover meerdere malen -tevergeefs- zijn bezorgdheid uitte bij het verhoor op het Commissariaat-generaal. Hij laat gelden dat, zelfs indien zijn feitenrelaas onaannemelijk is, dan nog niet ontkend kan worden dat dit relaas thans wel aan de Armeense overheden bekend kan zijn.
Verzoeker is van mening dat de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing mank loopt. Hij stelt dat het arrest van de Raad dateert van 18 oktober 2012, dat de tweede asielaanvraag -waar het arrest betrekking op had- dateert van 25 augustus 2011 en verzoeker aldus onmogelijk op moment van zijn tweede asielaanvraag, het arrest -dat op dat ogenblik nog niet bestond- ter sprake kan hebben gebracht.

Verzoeker wijst erop dat hij verklaarde ook bedreigd te zijn geworden door criminele organisaties in zijn land van herkomst, maar dat de commissaris-generaal in zijn beslissing nalaat daaraan een enkele overweging te wijden.

De aangevoerde tegenstrijdigheden inzake het feit een buitenechtelijk kind te zijn, worden volgens verzoeker afdoende verklaard “*door de algemene beperkingen van het menselijk geheugen versterkt door de specifieke situatie van verzoeker*”.
Hij wijst erop dat het gebruik van het geneesmiddel “Temesta” leidt tot geheugenproblemen en dat ook angst en stress daartoe kunnen leiden. Daarenboven maken volgen hem de tegenstrijdigheden echter niet de kern van zijn zaak uit en is de kern van de zaak het gegeven dat hij, onder meer omwille van het feit dat hij een buitenechtelijk kind is, bedreigd wordt door zijn familie.

Verder betwist verzoeker dat hij enkel algemeenheden verkondigde inzake de islam en dit “*o.m. gelet op de specifieke termen die verzoeker gebruikte (namaz, Medina, …), de precieze verwijzingen naar bepaalde islamitische gewoontes en het aannemelijk verhaal inzake de “wervingswijze”*”. Verzoeker stelt overigens van mening te zijn dat uit het loutere gegeven dat hij enkel algemeenheden zou kunnen poneren over de islam overigens niet kan worden afgeleid dat hij zich niet op een oprechte wijze tot de islam zou hebben bekeerd.

Verzoeker voert een schending aan (zie p. 12) van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
Hij stelt dat er wél degelijk voldoende elementen op basis waarvan in zijn hoofde kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.
Hij herhaalt zijn asielmotieven en besluit dat hij recht heeft op de vluchtelingenstatus of op de subsidiaire beschermingsstatus .

Hij vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en hem de status van vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen omdat volgens hem essentiële elementen ontbreken en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.1.2. Documenten

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift “*Asielaanvraag van verzeker d.d. 3 oktober 2013*” (*sic*), “*Verklaring meervoudige aanvraag bij IBZ d.d. 13 januari 2014*”, “*Informatie over geneesmiddel Temesta, www.consumed.nl*”, “*Gehoorverslag CGVS d.d. 13 februari 2014*”, “*Gehoorverslag CGVS d.d.. 7 april 2014*” en “*Internetartikel over vermoedelijke doodsoorzaak van G.*”.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).
Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status,* Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).
De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).
Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié,* Genève, 1992, nr. 204).
De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.
Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien:
(i) de de verzoeker voorgehouden problemen met de Armeense autoriteiten en met criminelen omwille het dagboek van V.G., reeds op 25 juni 2012 ongeloofwaardig werden bevonden door de commissaris-generaal, beslissing die op 18 oktober 2012 door de Raad werd bevestigd in arrest nr. 89 951;
(ii) verzoeker geen bewijzen bijbrengt van het feit dat zijn broer E. in Moskou problemen kreeg met leden van de Armeense veiligheidsdienst (zie het verhoorverslag van 13 februari 2014, p. 5; zie het verhoorverslag van 7 april 2014, p. 12, 13) terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat zijn broer in het ziekenhuis werd opgenomen en dat de politie in Moskou ook in deze zaak zou zijn tussengekomen, en blijkt dat verzoeker bovendien nog contact heeft met zijn broer;
(iii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de telefonische contacten met en bedreigingen vanwege zijn vader omwille van het feit dat verzoeker een onecht kind zou zijn (zie verklaring meervoudige asielaanvraag van 13 januari 2014, vraag 15; zie het verhoorverslag van 7 april 2014, p. 6, 7);
(iv) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de telefonische contacten met en bedreigingen vanwege zijn vader omwille van het feit dat hij zich in België zou hebben bekeerd tot de Islam en ook gezien verzoekers verklaringen over zijn motieven om zich tot de Islam te bekeren, niet geloofwaardig zijn (zie het verhoorverslag van 7 april 2014, p. 8-10).

Waar in het verzoekschrift ingegaan wordt op de vaststellingen aangaande verzoekers problemen met de Armeense autoriteiten en met criminelen omwille het dagboek van V.G. met name de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn moeder en de vaststelling dat hij nog beroep deed op de Armeense autoriteiten, en aangeklaagd wordt dat de commissaris-generaal de problemen van verzoeker met

criminele organisaties in zijn land van herkomst onbesproken laat, herhaalt de Raad dat deze asielmotieven reeds op 25 juni 2012 ongeloofwaardig werden bevonden door de commissaris-generaal, wat op 18 oktober 2012 door de Raad werd bevestigd.
Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.
De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.
De opmerkingen in het verzoekschrift aangaande verzoekers problemen met de Armeense autoriteiten en met criminelen omwille het dagboek van V.G. en het bij het verzoekschrift gevoegde "*Internetartikel over vermoedelijke doodsoorzaak van G.*" zijn derhalve niet dienstig, gezien de eerdere beoordeling van deze elementen door de Raad als vaststaand moet worden beschouwd.

Wat betreft het argument dat verzoeker geen bewijzen bijbrengt van het feit dat zijn broer E. in Moskou problemen kreeg met leden van de Armeense veiligheidsdienst, legt verzoeker uit dat hij enkel "*via skype*" contact had met zijn broer, maar dat deze communicatiewijze niet toelaat om stukken over te maken zodat het bijgevolg onredelijk is om te verwachten dat hij stukken zou voorleggen, in de veronderstelling dat zijn broer al in bezit zou zijn van stukken.
De Raad benadrukt dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht mag worden verwacht dat deze ernstige inspanningen levert om bewijzen bij te brengen.
Indien het onmogelijk is om bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.
In casu kon verzoeker geen enkel begin van bewijs voorleggen van het feit dat zijn broer E. in Moskou problemen kreeg met leden van de Armeense veiligheidsdienst, terwijl uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn broer in het ziekenhuis werd opgenomen en dat de politie in Moskou ook in deze zaak zou zijn tussengekomen.
Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren.
Waar hij aanvoert dat hij enkel "*via skype*" contact had met zijn broer en dat deze communicatiewijze niet toelaat om stukken over te maken, stelt de Raad vast dat het feit dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde "*Ik skype met hem*" (zie verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15) geenszins aantoont dat verzoeker over geen enkele andere communicatiewijze zou (kunnen) beschikken om via zijn broer E. een medisch attest, een proces-verbaal van de politie of andere gerechtelijke stukken te bekomen.
Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanklaagt dat er wordt uitgegaan van de veronderstelling dat zijn broer al in bezit zou zijn van stukken, stelt de Raad vast dat verzoeker zodoende niet ontkent dat redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoekers broer zou kunnen beschikken over een medisch attest, een proces-verbaal van de politie of andere gerechtelijke stukken.
Verzoeker toont aldus geenszins aan dat hij serieuse inspanningen heeft geleverd om de bewijzen te trachten bekomen.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordft dat de tegenstrijdigheden inzake het feit een buitenechtelijk kind te zijn, worden verklaard "*door de algemene beperkingen van het menselijk geheugen versterkt door de specifieke situatie van verzoeker*" en aangevoerd wordt dat het gebruik van "Temesta" leidt tot geheugenproblemen en dat ook ook angst en stress daartoe kunnen leiden, stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde dat hij, sinds zijn vader in december 2013 te weten zou zijn gekomen dat hij een onecht kind is, wekelijks contact zou hebben gehad met zijn vader, en dat zijn vader tijdens deze telefonische contacten hem zou hebben bedreigd (zie verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15), terwijl verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij slechts één keer zou hebben gesproken met zijn vader sinds hij te weten zou zijn gekomen dat hij zijn

zoon niet is, dat zijn vader hem tijdens dit ene telefonische gesprek niet zou hebben bedreigd en dat de bedreigingen zouden zijn geuit door zijn oom (zie het verhoorverslag van 7 april 2014, p. 6, 7).
De Raad antwoordt dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in ‚iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.
De Raad wijst er verder op dat het vergelijken van verklaringen een nuttige methode is om de waarachtigheid van het asielrelaas na te gaan; er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.
Uit het bij het verzoekschrift gevoegde "*Informatie over geneesmiddel Temesta, www.consumed.nl*" kan overigens niet worden afgeleid dat het gebruik van het geneesmiddel "Temesta" in verzoekers geval leidt tot geheugenproblemen, zoals wordt beweerd in het verzoekschrift. Dit stuk vermeldt bij "*mogelijke bijwerkingen*" weliswaar geheugenverlies en verwardheid, maar verzoeker legt geen medisch attest neer waaruit zou blijken dat verzoeker werkelijk aan deze bijwerkingen lijdt.
Uit de op het Commissariaat-generaal neergelegde documenten, met name een vonnis van 20 september 2013 van het Vredegerecht van het kanton Leuven,, een rapport van 25 september 2013 van een psychiater, een attest dd. 5 april 2014 van het Psychiatrisch Ziekenhuis Stuyvenberg en een attest, z.d., waaruit blijkt dat aan verzoeker Temesta werd voorgeschreven, blijkt evenmin dat verzoeker geheugenproblemen zou kennen of dat hij niet in staat zou zijn om zijn asielrelaas op een zelfstandige en correcte manier naar voor te brengen.
Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden "*specifieke situatie*" van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

Waar in het verzoekschrift betwist wordt dat hij enkel algemeenheden verkondigde inzake de Islam en dit "*o.m. gelet op de specifieke termen die verzoeker gebruikte (namaz, Medina, …), de precieze verwijzingen naar bepaalde islamitische gewoontes en het aannemelijk verhaal inzake de "wervingswijze""*, stelt de Raad vast dat het feit dat verzoeker specifieke termen gebruikte, dat hij naar islamitische gewoontes verwees en dat hij vertelde over de wervingswijze, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker, gevraagd om toe te lichten waarom hij de ingrijpende stap zou hebben gezet om zich te bekeren, niet verder geraakte dan het poneren van enkele algemeenheden ("*omdat ik gelovig ben*", "*de vrouw moet bedekt zijn*", "*je vier vrouwen mag hebben*", "*de gewoontes en tradities*"; zie het verhoorverslag van 7 april 2014, p. 8-10), wat inderdaad geenszins doorleefd overkomt.
Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat uit het loutere gegeven dat verzoeker enkel algemeenheden zou kunnen poneren over de islam, overigens niet kan worden afgeleid dat hij zich niet op een oprechte wijze tot de Islam zou hebben bekeerd, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, *quod non in casu*, gelet op verzoekers ongeloofwaardige en vage verklaringen over zijn bekering tot de islam.
Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de telefonische contacten met en bedreigingen vanwege zijn vader.
Zo verklaarde hij bij zijn verhoor op 13 januari 2014 op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij wekelijks met zijn vader spreekt, dat hij drie à vier dagen voordien nog telefonisch bedreigd werd door zijn vader omdat hij diens echte zoon niet is en dat zijn vader hem vanaf september of oktober 2013 ook begon te bedreigen omdat hij te weten was gekomen dat verzoeker moslim is (zie verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15), terwijl verzoeker op 7 april 2014 op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij slechts één keer zou hebben gesproken met zijn vader sinds hij te weten zou zijn gekomen dat hij zijn zoon niet is, dat zijn vader hem tijdens dit ene telefonische gesprek niet zou hebben bedreigd en dat de bedreigingen wél zouden zijn geuit door zijn oom (zie het verhoorverslag, p. 6, 7).

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er op dat zijn feitenrelaas, daarin inbegrepen een uitgebreid verslag over het dagboek waarvan hoger sprake, beschikbaar is op het internet gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het feitenrelaas van verzoeker wordt weergegeven, beschikbaar is op het internet.
Hij stelt dat hij daarover meerdere malen -tevergeefs- zijn bezorgdheid uitte bij het verhoor op het Commissariaat-generaal.

Hij laat gelden dat, zelfs indien zijn feitenrelaas door de asieldiensten in België onaannemelijk werd bevonden, niet ontkend kan worden dat dit relaas thans wel aan de Armeense overheden bekend kan zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor van 13 februari 2014 op het Commissariaat-generaal aanklaagde (zie het verhoorverslag, p. 3 - 5) dat het arrest van 15 juni 2011 van de Raad gepubliceerd werd op de website: "*Daarin staat mijn vertrek, met welk vliegtuig, mijn aankomst. Daarom ben ik bang*". Hij stelt dat zijn initialen in het gepubliceerde arrest staan en dat "*In Armenië bestaan er lijsten: www.elections. De geboortedatum, maand en jaar, staat er wel op*" (*sic*).
Tijdens zijn verhoor van 7 april 2014 op het Commissariaat-generaal herhaalde (zie het verhoorverslag, p. 2 -4) verzoeker dat zijn gegevens -"*mijn vlucht datum, geboortedatum, initialen*" (*sic*)- vermeld worden in het gepubliceerde arrest van 15 juni 2011 van de Raad.
Hij stelt dat hij hierdoor een risico loopt: "*Er is een site. Elections. Waarop je de geboortedatum ingeeft. Je krijgt alle namen van mensen die die datum geboren zijn. Armenië heeft ook maar één luchthaven. Het is gemakkelijk om te identificeren. Armenië is niet China. Het is een klein land. De Armeense overheid weet dat ik het ben*".

Hij verklaart dat hij ongeveer een maand vóór zijn verhoor van 7 april 2014 is bedreigd en uitgescholden door "*iemand van het politiekantoor van de wijk Machtots*" en dat deze persoon hem heeft gezegd "*dat ze nu alles hebben gedownload van internet*". Verzoeker verklaart dat hij heeft vernomen "*dat ze specifiek iemand sturen om alle dossiers op te slaan die gepubliceerd worden. Bijvoorbeeld van alle Armeniërs van het jaar 2014*".
De Raad is van mening dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van gratuite beweringen.
Vooreerst toont hij geenszins met enig objectief stuk aan dat de Armeense autoriteiten "*specifiek iemand sturen om alle dossiers op te slaan die gepubliceerd worden*", noch dat het vervolgens -via "*lijsten*" of via "*een site. Elections*"- mogelijk zou zijn verzoeker te identificeren aan de hand van zijn initialen, geboortedatum en vluchtgegevens, vermeld in een arrest van 15 juni 2011 van de Raad, gepubliceerd op zijn website.
Verzoekers verklaringen dat hij een maand vóór zijn verhoor van 7 april 2014 werd bedreigd en uitgescholden door "*iemand van het politiekantoor van de wijk Machtots*" en dat deze gezegd heeft "*dat ze nu alles hebben gedownload van internet*", worden evenmin gestaafd door enig begin van bewijs. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker, op de vraag waarom die politieagent hem zou bedreigen, antwoordde: "*Hij heeft niets tegen mij. Maar ik denk dat hij een opdracht moest uitvoeren*".
Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk aan de hand van concrete aanwijzingen en objectieve informatie, dat hij een risico loopt omwille van de publicatie van voormeld arrest.

Wat voorafgaat leidt de Raad tot het besluit dat aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof kan worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).
De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.
Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.
De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.
De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. ROSIER	M. BONTE